

Phần 5

Chương 17

Theo Đạo Lý, Sau Đây Tại Sao Cô Phải Mời Anh Ăn Cơm?

Sau khi chương trình về Tiểu Tùng Tùng được đưa vào viện cô nhi, kênh 8 đài Đé Đô thu được không ít điện thoại khen ngợi, còn có không ít người lớn tuổi viết thư khen ngợi cho bọn họ. Buổi sáng thường có thói quen xuống dưới lấy bưu kiện và nghe điện thoại, những lá thư khen ngợi này giống như là phượng hoàng rơi vào bầy gà, tổ chương trình rất chú ý những lá thư này, giống như là đang ôm viên trân châu cực kì quý giá vậy.

“Mười năm trước, ở trong đài cũng thường xuyên được mọi người gửi thư khen ngợi,” Kim đài trưởng hơi hoài niệm mà nhìn những lá thư này, “Mấy năm nay người viết thư đã không còn nhiều nữa rồi.”

Nhan Khê mở một phong thư, giấy viết thư là giấy in ấn truyền thống, không có in hoa chìm lại càng không có mùi thơm, nhưng người viết thư lại rất chân thành, mặt giấy không có chút vết bẩn nào, càng không có chữ sai. Chữ viết bằng bút máy già dặn cứng cáp, cách hành văn lão luyện lại nghiêm túc, từ trong những hàng chữ là có thể thấy được, vị khán giả này đã xem bao nhiêu chương trình của bọn họ.

Bức thư cuối cùng, vị này đã hơn 70 tuổi thường viết cho họ những lời chúc phúc, Nhan Khê mặc dù không biết tướng mạo của ông, nhưng lại có thể cảm nhận được ông ấy rất kì vọng vào tiết mục của bọn họ.

Đọc xong thư gấp lại bỏ cẩn thận vào phong thư, lấy điện thoại ra chụp một tấm hình phong thư này, những lời chúc tốt đẹp của ông ấy, cô sẽ nhận lấy và nhớ kĩ.

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, Nhan Khê lấy giấy bút trả lời cho ông lão một phong thư, có đồng nghiệp tới, cười nói: “Viết tay tốn nhiều sức, không bằng dùng máy tính mà đánh chữ.”

“Không sao, dù sao tôi cũng đang nhàn rồi nhàn chán.” Nhan Khê cười với đồng nghiệp, tiếp tục vui đầu vào viết.

Chữ của cô mặc dù không đẹp mắt bằng chữ của ông lão ấy, nhưng mà cô cảm thấy, có lẽ ông lão sẽ thích thư viết tay hơn.

“Ngày mai em nghỉ, có sắp xếp gì không?” Lúc Trần Bội đi tới, Nhan Khê vừa vận viết xong thư, cô ngẩng đầu lên nói, “Ngày mai có khả năng em sẽ mời một người đi ăn cơm.”

“Vậy thì không còn cách nào rồi,” Trần Bội xoay người nói nhỏ bên tai cô, “Có một nhà tại trợ làm hoạt động tại cửa hàng tổng hợp, muốn mời chúng ta tham gia, nhìn trúng đồ vật nào thì sẽ bán giá vốn cho chúng ta, nếu như em không đi, chị sẽ đem slot này cho người khác.”

“Vậy thì thật là không khéo,” Nhan Khê lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, “Mấy hôm trước không phải Tiểu Dương luôn nói muốn mua một ít đồ gia dụng sao, không bằng chị mang sang cho cô ấy đi.”

“OK.” Trần Bội cười một tiếng, không hỏi Nhan Khê ngày nghỉ mà hẹn ăn cơm với ai, quay đầu tìm Tiểu Dương nói chuyện này, còn đặc biệt nói là Nhan Khê mang slot này tặng cho cô nàng nữa, làm cho Tiểu Dương liên tục nói cảm ơn với cô.

Nhan Khê biết Trần Bội có ý lôi kéo cô, nên ngẩng đầu lên nói: “Toàn bộ là nhờ chị Trần có máu mặt, người ta mới mời chúng ta, bằng không thì ông chủ cửa hàng nào biết rõ em là ai đâu.”

Mọi người giúp nhau thôi phồng một phen, chuyện này coi như xong, Nhan Khê mở Wechat ra, mở khung chat, gửi cho đối phương một tin nhắn.

Trong phòng họp, Nguyên Dịch mặt không cảm xúc mà nghe hai giám đốc chi nhánh tranh cãi nhau, giả bộ như không nhìn thấy hai người này có bộ dáng mâu thuẫn, “Chuyện này cho hai người tự thương lượng xử lý, tôi hi vọng tuần sau có thể có được kết luận.”

Mọi người đều biết tính cách Nguyên Dịch, thấy anh đã mở miệng, hai bên đều đem lời đang định nói nuốt xuống.

Nguyên Dịch nâng mi nhìn mọi người: “Còn có chuyện gì không, nếu không thì tan họp.”

Mọi người tối nhìn cậu, cậu nhìn tôi, cuối cùng cũng có một người mở miệng nói: “Sếp, liên quan tới mở rộng hạng mục...”

“Cái hạng mục này tôi không coi trọng.” Nguyên Dịch gõ gõ mặt bàn, thái độ có chút cương quyết bướng bỉnh, nhưng mọi người ngồi ở đây không ai dám nhiều lời, chỉ im lặng nghe. Sếp nhà họ thoạt nhìn không giống với người làm ăn đứng đắn, nhưng ánh mắt đầu tư vẫn rất chuẩn, những viên chức như bọn họ sớm đã thành thói quen.

Sau khi tan họp, Nguyên Dịch không đứng dậy, mà mở điện thoại ra. Trong lúc anh đang họp, đơn giản là không thích dùng điện thoại, cho nên dù nửa giờ trước có nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Wechat, anh vẫn kiên nhẫn cho tới bây giờ.

Cô gái này rốt cuộc cũng đã định thời gian ăn cơm và địa điểm, anh còn tưởng đối phương đã quên rồi cơ.

Đối phương đã sớm đáp ứng, Nguyên Dịch sẽ không cự tuyệt, nhưng lại không muốn làm cho bản thân lộ ra quá nhiệt tình, anh xóa hết các chữ đã gõ, gửi một chữ “Được” đi.

Cái chữ này nhất định có thể thể hiện là anh đang cố gắng làm, chỉ là thái độ lễ phép đáp ứng?

Nhưng mà Nhan Khê lại là người tương đối dễ tính, thấy đối phương đã đồng ý với sắp xếp của cô, liền ném di động sang một bên, làm gì có suy nghĩ hàm nghĩa và cảm xúc phía sau chữ đó chứ, cũng không phải là học sinh đang làm bài thi đọc hiểu.

Thật vất vả nghỉ phép, Nhan Khê vừa về tới nhà, liền cởi bộ váy đoan trang trên người xuống, thay một cái váy ngủ thoải mái dễ chịu, đi đôi dép mềm rồi tiến vào trò chơi giết quái.

Chơi được một nửa, điện thoại vang lên, cô ấn loa ngoài, tiếp tục thao tác nhân vật đang đánh quái ở phó bản.

“Đại Hà,” Thanh âm của Đào Như ở trong di động truyền tới, “AAAA, tao thấy mày ở trên TV!”

Nhan Khê nhìn giờ, bây giờ đúng là lúc chiếu “Những câu chuyện bên người”, “Thế nào, tao có phải rất ăn ảnh hay không?”

“Nhan Đại Hà, mày thế này là lừa người, đi làm ở đài truyền hình lúc nào, cũng không báo cho chúng tao một tiếng.” Đào Như chặc chặc nói, “Nhưng cái mặt của mày đúng là rất được, bộ dạng của một tiểu bạch hoa, làm người khác sinh lòng muốn bảo vệ mày.”

“Hiện tại tiểu bạch hoa cũng bị bôi đen thành cái dạng gì rồi, đây là mày khen tao là đang mắng tao,” Nhan Khê nở nụ cười, “Lần trước không phải tao nói với mày rồi à, tao đang đi làm ở đài truyền hình, thấy tao ở trên TV thì có gì kì quái.”

Hai người bôi đen nhau một hồi, bỗng nhiên Đào Như nói: “Nói chuyện phiếm cùng mày luôn nói không biết trời đất, tao là muốn nói với mày một chuyện.”

“Cái gì?” Nhan Khê rời phó bản, bung cốc nước trái cây trên bàn uống một ngụm.

“Ngụy Hiểu Mạn và Trần Minh Động chia tay rồi,” Đào Như nói giọng có chút khinh thường, “Tao biết ngay mà, hai tiểu tiện nhân đó sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.”

Năm đó bốn người họ ở chung một phòng, tình cảm rất tốt, ai cũng không nghĩ tới Ngụy Hiểu Mạn sẽ lợi dụng thời gian mẹ của Nhan Khê bị bệnh, cùng Trần Minh Động có gì đó.

“Một bàn tay thì vỗ sẽ không kêu, Trần Minh Động mà không có tâm tư kia, Ngụy Hiểu Mạn cũng sẽ không đào được bức tường này,” Hai ba năm trước, Nhan Khê đã sớm quên hai người này, “Hôm nay mày gọi điện cho tao là vì muốn nói cái này?”

“Tao là từ chỗ bạn học trước kia thăm dò được, Ngụy Hiểu Mạn đến Đố Đô rồi.” Đào Như vội ho một tiếng, giọng dần dần nhỏ đi. Năm đó mẹ Nhan mất, Đại Hà thương tâm mà gầy đi một vòng, sau khi xử lý xong hậu sự của mẹ Nhan, hồi trở lại trường học lại phát sinh truyện này, lúc đó Đại Hà có bao nhiêu khổ sở?

“Cô ta đến thì đến, có liên quan gì tới tao,” Ngữ khí Nhan Khê hơi nhàn nhạt, “Mày yên tâm đi, cho dù vận khí của tao không tốt mà gặp cô ta, tối đa cũng chỉ trợn mắt với cô ta một cái, không đánh nhau đâu.”

“Ai muốn mày đánh nhau với nó?” Đào Như im lặng, làm sao mà nhắc lên quan hệ đánh nhau rồi.

Sau khi nói chuyện xong với Đào Như, Nhan Khê nằm chết dí trên giường, mở Weibo ra lướt.

Về phần những chuyện nhỏ nhặt trước kia, cô đã sớm quên rồi. Đời người, chuyện vận khí không tốt, sẽ khó tránh khỏi gặp những kẻ cặn bã, hết vận xui, thì vận may sẽ tới.

Cũng không biết bạn trai tương lai của cô đang ngồi xôm ở cái xó xỉnh nào, lúc này rồi mà còn chưa tới tìm cô.

Cùng một cô gái gặp mặt, mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen có phải quá nghiêm túc không?

Nguyên Dịch đứng trước tủ quần áo, ánh mắt đảo qua từng dãy trang phục, giống như đang dò xét lãnh đạo thuộc quốc gia của mình.

“Em trai,” Nguyên Bác gõ cửa đi vào, “Hôm nay theo anh một chuyến, một ông chú mời chúng ta làm khách.”

“Không đi,” Nguyên Dịch gỡ áo sơ mi trắng xuống, “Em có hẹn rồi.”

Cô gái kia cũng không phải là gì của mình, mình mặc cái gì thì cần cân nhắc tâm tình của cô ta sao? Áo sơ mi trắng đồ tây rất được, vận năng phối hợp không sai gì cả.

“Hẹn với ai?” Nguyên Bác ngồi xuống ghé sô pha, “Ông chú này muốn dẫn theo một cô gái cho cậu làm quen, nghe nói cô ấy là bạn cấp 3 của cậu đấy.”

Nguyên Dịch cúi đầu thay quần áo không nói gì cả.

“Nếu như cuộc hẹn hôm nay không quá quan trọng, thì hủy đi.” Ngữ khí Nguyên Bác bình thản, “Tuổi của cậu cũng không còn nhỏ nữa.”

“Đàn ông lập nghiệp trước rồi mới lập gia đình, em không gấp.” Nguyên Dịch cúi đầu thất cầ vạt, “Dù sao anh cũng không gấp, em gấp cái gì chứ?”

“Anh có bạn gái, cậu không có,” Nguyên Bác không thích phép khích tướng này, “Cậu nếu không muốn gặp, thì quên đi. Nhưng đợi bố mẹ trở về, mẹ sẽ lại thúc giục cậu.”

“Bọn họ vợ chồng ân ái, làm gì còn thời gian quản em?” Dem cà vạt thắt xong, bẻ cổ áo, giọng Nguyễn Dịch bình thản lại có chút lạnh nhạt, “Em đã qua tuổi để họ quan tâm rồi.”

Nguyễn Bác thấy em trai như vậy, im lặng.

11 giờ 40 phút, Nhan Khê tới điểm hẹn, phát hiện Nguyễn Dịch đã tới.

“Xin lỗi, để anh đợi lâu.” Không ngờ Nguyễn Dịch tới sớm vậy, Nhan Khê ngồi đối diện anh, đem menu đưa cho Nguyễn Dịch. Nguyễn Dịch nhìn menu mà không nhận, “Nhường phụ nữ trước.”

Nhan Khê lại sững sờ lần nữa, cười cười thu menu lại, sau đó chọn hai món.

Sau khi gọi đồ ăn, hai người ngồi đối diện, không nói chuyện. Nhan Khê thấy Nguyễn Dịch không có bộ dạng chủ động nói chuyện, cảm thấy nếu cứ im lặng như vậy, bữa cơm này cô sẽ đau dạ dày, “Nguyễn tiên sinh, viện cô nhi mấy ngày trước có đưa một tờ chi tiêu cho tôi, còn muốn tôi thay mặt tất cả trẻ em ở đó nói lời cảm ơn. Tờ chi tiêu này anh muốn xem không?”

“Không cần,” Nguyễn Dịch lắc đầu, “Hôm nay cô đến là để nói những cái này?”

Hóa ra đúng là vì chuyện của viện cô nhi mới mời anh ăn cơm, xem ra người phụ nữ này đã quên chuyện hôm trao đổi Wechat rồi.

“Hả?” Nhan Khê không hiểu nhìn trên mặt Nguyễn Dịch viết bốn chữ “Tôi mất hứng rồi”, rõ ràng khuôn mặt này từ đầu tới cuối không có nhiều biến hóa, vậy loại ảo giác này từ đâu mà tới?

Cô liếc mắt, “Lần trước anh cố ý tiễn tôi về nhà, tôi còn chưa nói lời cảm ơn với anh. Cố tình muốn mời anh ăn cơm, lại sợ anh bận việc, không tiện làm phiền...”

Trên thực tế cô chỉ là không muốn đối phương cho rằng, cô mặt dày ôm bắp đùi, dù sao... cô là một đóa tiểu bạch hoa độc lập.

“Ồ,” Nguyễn Dịch rủ mí mắt, “Ngày nghỉ lễ của tôi không vội.”

“Ha ha, vậy sao, vậy thì thật không tệ,” Nhan Khê lễ phép cười.

Nguyễn Dịch ngẩng đầu nhìn cô: “Về sau cô mời tôi ăn cơm, ngày nghỉ lễ đều được cả.”

Nhan Khê cười gật đầu, sau đó mới ý thức được không đúng.

Theo đạo lý, sau này tại sao cô lại muốn mời anh ăn cơm?

Chương 18

Loại Logic Này, Bụng Và Dạ Dày Sẽ Đều

Kháng Nghị

“**B**ởi vì công việc, ngày nghỉ của tôi rất ít, tôi sợ sau này cơ hội mời anh ăn cơm sẽ không còn nhiều lắm,” Nhan Khê nhấp một ngụm nước ô mai ở trong ly, “Huống chi tôi lo lắng bạn gái của anh sẽ hiểu nhầm mối quan hệ của chúng ta đây.”

“Hiểu lầm chúng ta?” Nguyên Dịch không hiểu nên ngẩng đầu lên nói, “Yên tâm đi, cô và tôi đi cùng nhau rất an toàn, không có ai hiểu lầm đâu.”

“Vây cũng được,” Nhan Khê gật đầu, “Tôi thích đàn ông nhã nhặn thanh tú, khả năng bạn của tôi hiểu lầm cũng không lớn lắm, chủ yếu là lo bạn của anh hiểu lầm thôi, lại ảnh hưởng đến đời sống tình cảm sau này của anh.”

“Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, tôi thích người ngực lớn chân dài mà?” Nguyên Dịch lườm Nhan Khê, ý vị sâu xa mà nói: “Cô ấy à...”

Ngực nhỏ thì sao? Tôi là tiết kiệm vải vóc cho quốc gia đây, tiết kiệm nhiên liệu có hiểu hay không?

Nhan Khê ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi hiểu rồi, thì ra anh thích loại như Triệu Phi Phi,” Thời gian trước có scandal của anh ta cùng với cô mình tình kia, nhưng khoan hãy bàn chuyện đó, xác thực thì ngực của Triệu Phi Phi rất lớn, là nữ thần sexy của không ít trai tân đây.

“Triệu Phi Phi là ai?” Nguyên Dịch khó hiểu nhìn Nhan Khê, sao tự dưng lại nhắc tới người khác?

“Chính là nữ thần sexy ngực lớn chân dài đấy,” Nhan Khê nhướn mày, “Mấy tháng trước anh cùng cô ấy đi chọn nhà, còn lên top của trang giải trí nữa đấy.”

“Làm sao tôi có thể cùng phụ nữ đi xem nhà được chứ,” Nguyên Dịch lập tức phản bác, “Tôi không rảnh rồi như vậy.” Anh hơi hoài nghi mà nhìn Nhan Khê, “Cô mới vào đài truyền hình không lâu à?”

“Làm sao vậy?”

“Khó trách sẽ đi tin tưởng những bài báo giải trí vớ vẩn đấy.”

“Đúng vậy, làm sao bằng Nguyên tiên sinh có kiến thức rộng rãi như ngài chứ.” Trong lòng Nhan Khê khinh bỉ một phen.

Nhận ra hình như Nhan Khê có chút mất hứng, Nguyên Dịch hơi bất đắc dĩ, người phụ nữ này thật kì quái, động một tí là không vui, một đại nam nhân như anh, không thèm so đo cùng cô ta. Đợi cả buổi, bít tết bò cũng sắp ăn xong, cũng không thấy Nhan Khê mở miệng nói chuyện lần nào, Nguyên Dịch nói: “Lần sau tôi mời cô.”

Nhan Khê ngẩng đầu nhìn anh: “Làm sao lại không biết xấu hổ mà để anh tốn kém được, lần sau nghỉ thì tôi sẽ cùng bạn bè ra ngoài chơi, cho nên không có cách nhận thịnh tình của anh rồi.”

“Không sao, chờ lần sau cô nghỉ cũng giống nhau thôi.” Nguyên Dịch cảm thấy mình rất rộng lượng, “Cô muốn ăn cái gì, có thể nói cho tôi biết.”

Thấy thái độ của Nguyên Dịch rất nghiêm túc, Nhan Khê cảm thấy đôi phương đại khái là không hiểu loại lí do thoái thác gọi là “Từ chối nhã nhặn”, cô bèn trừng mắt, “Nguyên tiên sinh, khi một người đàn ông kiên trì muốn mời một cô gái đi ăn, nếu như không phải có chỗ cần giúp đỡ, thì chính là có hứng thú với cô ấy.”

Nguyên Dịch: ...

“Đừng suy nghĩ lung tung, tôi thế nhưng mà...”

“Dạ dạ dạ, anh thích người đẹp ngực lớn chân dài.” Nhan Khê từ ghế đứng lên, “Anh ngồi đây một lát, tôi đi thanh toán.”

Nguyên Dịch nhìn cô bước ưu nhã nhịp nhàng về phía quầy thu ngân, ánh mắt không tự chủ được mà rơi xuống đôi chân trắng nõn cân xứng của cô, thật ra thì chân người phụ nữ này... Cũng rất dài và đẹp mắt đấy.

Nhan Khê thanh toán xong quay đầu lại, Nguyên Dịch cực kì nhanh mà thu hồi ánh mắt lại, nhìn về chén đĩa trống không ở trước mặt.

Nhà hàng này không mở máy lạnh, có chút nóng.

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, Nguyên Dịch nhìn Nhan Khê đi giày cao gót, đi ở trên hoa văn lõm xuống của gạch mà ưu nhã như mây bay nước chảy, nhìn không được mà nói: “Gót giày cao như vậy, cô không sợ tẹo chân sao?”

“Nguyên tiên sinh nhất định chưa từng yêu đương với phụ nữ,” Nhan Khê dừng bước lại, như cười như không mà nhìn Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch không hiểu sao lại cảm thấy nụ cười này giống như đang giễu cợt mình, giọng điệu của anh cao lên: “Tôi chỉ là không có kiên nhẫn nói chuyện với phụ nữ mấy người mà thôi, lời này của cô là có ý gì?”

“Bởi vì đàn ông mà từng yêu đương, tuyệt đối sẽ không nói với phụ nữ loại lời này, bọn họ chỉ biết khen chân của cô ấy thật đẹp, hoặc là đường đi thật ưu nhã,” Nhan Khê khẽ nâng cằm, “Đây cũng là nguyên nhân khiến anh bây giờ vẫn còn FA.”

“Buồn cười,” Nguyên Dịch hừ lạnh, “Nếu như tôi muốn tìm người yêu, cần phải phí tâm tư vậy sao?”

“Lời này cũng rất có đạo lý, chỉ cần anh có tiền có địa vị, đừng nói anh là một người, mà cho dù anh không phải là người, cũng sẽ có người nguyện ý đi theo anh,” Nhan Khê làm vẻ bưng tỉnh, cười vô tội, con ngươi sáng lóe, ngập nước, “Ánh mắt của tôi quá hẹp, Nguyên tiên sinh đừng để ở trong lòng.”

Nguyên Dịch biết rõ mình bị giễu cợt, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Nhan Khê long lanh nước, anh không tài nào nổi giận được, nhẫn nhịn hồi lâu mới

nói, “Cô hiểu quan hệ nam nữ như vậy, không phải vẫn còn là câu độc thân sao?”

Nhan Khê: “...”

Thật là muốn xắn tay áo đánh người mà.

“Cậu trai này,” một người đàn ông trung niên đi tới, ông đứng ở trước mặt Nguyên Dịch, đem ngăn cách Nhan Khê và Nguyên Dịch, “Giữa người yêu với nhau có gì mâu thuẫn thì có thể từ từ giải thích, tuyệt đối không nên động thủ.”

Nói xong, ông vì không khí hòa hoãn, còn giơ tay vỗ vỗ bả vai Nguyên Dịch: “Mình là đàn ông, rộng lượng với bạn gái của mình một chút thì sẽ không có hại đâu.”

Cái quái gì vậy? Nguyên Dịch nhìn người đàn ông tự dung xuất hiện này, nhất thời chưa phản ứng kịp. Rất nhanh sau đó lại có hai bác gái vây đến, tận tình khuyên bảo khích lệ anh, nói gì mà đàn ông phải biết thương xót người yêu, phải bảo vệ thật tốt bạn gái của mình, bạn gái của anh ôn nhu như vậy, có được cô ấy thì chính là vận may của anh.

Vân vân và mây mây, nhưng đợi một tí, bạn gái của anh? Ai chứ?

Quả thực mặt của Nguyên Dịch đẹp theo kiểu phá bất chính, bình thường mọi người đều cảm thấy anh là một kẻ khó ở, nhưng cũng sẽ không phải là người hay sử dụng bạo lực. Nhưng mà khi anh đứng cùng một chỗ với Nhan Khê sẽ có loại cảm giác đang bắt nạt, cũng làm cho người khác cảm thấy anh đang bắt nạt cô ấy.

Người qua đường thấy sắc mặt của anh không tốt, cho rằng anh sẽ động thủ, nên đành lấy dũng khí đi lên hòa giải.

Bị một nòi nhọ từ trên trời giáng xuống, Nguyên Dịch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía đầu sỏ gây nên, kết quả đối phương chỉ mở to mắt nhìn anh như là người vô tội, mặt mũi thì có ý “Xảy ra chuyện gì vậy, tôi chẳng hiểu cái gì cả.”

“Nhan Khê!” Hai chữ này Nguyên Dịch nặn ra từ trong hàm răng.

Nhan Khê thấy Nguyên Dịch thực sự nổi giận, mới bước lên cười tủm tỉm khuyên người đang qua đường, thỉnh thoảng còn trách cứ Nguyên Dịch hai câu, thấy Nguyên Dịch muốn cãi lại, cô lập tức chỉ chỉ miệng của mình, ra hiệu cho Nguyên Dịch không cần nói gì cả.

Nguyên Dịch thấy đôi môi phẫn nộ của cô, tức giận đang ngập tràn lại giống như bị ném sang bắc cực, vèo vèo biến mất hết.

“Thế này mới đúng,” bác gái nhiệt tình thấy Nguyên Dịch ngoan ngoãn nghe trách móc, cười híp mắt nói với Nhan Khê, “Con gái, phụ nữ chúng ta cũng không thể lúc nào cũng ngoan ngoãn phục tùng đàn ông được, đối với đàn ông động thủ đánh người thì không chấp nhận được.”

Nhan Khê liên tục xác nhận, tiễn bác gái nhiệt tình và ông chú kia đi, sau đó cùng Nguyên Dịch bước nhanh ra bãi đỗ xe.

“Ha ha ha ha.” Nhan Khê ngồi vào ghế sau, nhin không được mà cười to ra tiếng.

“Cốc cốc cốc.” Nguyên Dịch không cảm xúc mà nhìn người phụ nữ đang cười to không ngớt ở trong xe, gõ cửa xe của cô, nhưng mà đối phương không để ý tới anh. Anh chưa từ bỏ ý định nên tiếp tục gõ, đối phương không mở cửa nhưng anh vẫn có nhịp nhàng.

Cười đủ rồi rốt cuộc Nhan Khê cũng phát hiện ra Nguyên Dịch, cô hít sâu một hơi, nghiêm túc đứng đắn nhìn về phía Nguyên Dịch: “Nguyên tiên sinh, xin hỏi anh còn có việc gì?”

Người phụ nữ này cho rằng chỉ cần bày ra bộ dáng đứng đắn, thì anh sẽ không phát hiện vừa rồi cô ta cười sao?

“Không có gì, chỉ muốn nhắc nhở cô lần sau nếu cười trộm thì không nên gục xuống tay lái, còi xe kêu.” Nguyên Dịch mặt lạnh lùng, “Rất buồn cười?”

“Không buồn cười,” Nhan Khê liên tục lắc đầu, thái độ hết sức đơan chính, làm cho người khác thoát nhìn sẽ tin lời của cô, “Thật sự!”

Đối phương chính là Nguyên nhị thiếu gia, cô không đắc tội nổi đâu, tuy nhiên cô cảm thấy sau hôm nay, anh ta đã đem mình thành đắc tội rồi.

“Muốn cười thì cười đi,” Nguyên Dịch nhìn hai má đối phương đỏ hồng, quay đầu đi không nhìn Nhan Khê nữa, “Tôi sẽ không so đo với cô.”

“Khụ,” Nhan Khê bóp cuống họng, “Là có một chút... Chỉ có buồn cười một chút thôi,” cô thấy mặt Nguyên Dịch tím lại, rõ ràng có chút không vui, “Cái này không thể trách anh được, có trách thì trách tướng mạo tôi nhỏ bé, làm cho người khác dễ hiểu lầm.”

Nghe được lời này của Nhan Khê, Nguyên Dịch nhú nhú mày.

Lời này làm cho anh nhớ tới một chuyện ở 9 năm trước, đó là lần đầu tiên gánh chịu cảm giác sai lầm. Từ đó trở đi anh biết, phụ nữ là một loại sinh vật vô cùng phiền toái.

9 năm sau, lại lần nữa cảm nhận được loại cảm giác oan uổng này, Nguyên Dịch cảm thấy mình không muốn nhớ lại chút nào.

“Được rồi, cô về sớm đi,” Nguyên Dịch thấy Nhan Khê còn đang nhìn mình, xụ mặt nói, “Chúng ta đã có hẹn ăn cơm, đến lúc đó tôi sẽ bảo với cô.”

Nhìn đối phương sai bước rời đi, Nhan Khê á khẩu không trả lời được.

Từ khi nào thì bọn họ hẹn ăn cơm vậy?

Nguyên Dịch về đến nhà, Nguyên Bác đã ngồi ở ghế sofa chờ anh.

“Trở về rồi à?” Nguyên Bác nhìn anh một cái, “Lúc ăn trưa, chú Tăng hỏi cậu đấy.”

“Ông ấy hỏi em cái gì,” Nguyên Dịch cười âu phục đưa cho bác Lý, quay người ngồi xuống cạnh Nguyên Bác, “Chẳng lẽ thật sự muốn đem con gái gả cho em?”

“Cậu đừng tưởng bở, vậy thì cũng phải đợi người nhà đồng ý,” Nguyên Bác nhìn thái độ lạnh nhạt của anh thì cười, “Vậy cậu nói cho anh một chút, cậu thích dạng phụ nữ như nào?”

Trong đầu không hiểu sao lại hiện lên Nhan Khê đang trốn ở sau lưng bác gái nhiệt tình và ông chú kia với bộ mặt vô tội, phía sau lưng Nguyên Dịch lạnh toát, người phụ nữ này đúng là yêu tinh hại người, làm cho mình vừa nghe đến hai chữ phụ nữ thì liền nghĩ đến cô ta.

Nếu như tất cả phụ nữ đều như cô ta, vậy thì đàn ông trong thiên hạ thật là khổ sở, anh thà cả đời làm lưu manh còn hơn.

Trở lại phòng sách, lật lại quyển “Tiểu quái thú” lần trước chưa đọc xong, Nguyên Dịch chợt phát hiện tác giả tên là Tiểu Khê Lưu.

Khê...

Nhan Khê...

Phiền muộn trong lòng cho nên đem truyện bỏ vào khung, nhất định là anh bị người phụ nữ tên là Nhan Khê kia làm cho choáng váng rồi, nhìn Tiểu Khê cũng có thể nghĩ đến cô.

Xuống lầu mở TV, một vị ca sĩ già đang biểu diễn.

“Một đầu Đại Hà gọn sóng rộng, gió thổi hoa lúa...”

Wechat của Nhan Khê hình như tên là “Đại Hà, tôi là Tiểu Khê”?

“Bụp!” Anh đem điều khiển ném xuống bàn uống nước, tại sao anh phải đáp ứng mời người phụ nữ kia ăn cơm, vì cái gì mà còn muốn cuối tuần mời cô ăn cơm?

Đầu óc của mình có phải bị bệnh không?

“Cậu đang làm gì vậy?” Nguyên Bác ngẩng đầu nhìn TV, đây là ca khúc đã được truyền xướng nhiều năm, rốt cuộc là chọc đến cậu ta ở chỗ nào?

“Lúc trưa ăn nhiều,” Nguyên Dịch lại lên lầu.

Nguyên Bác nhìn câu thang trống rỗng, cho nên đem đầu óc để chống đỡ bụng hả?

Cái loại logic này, bụng với dạ dày đều kháng nghị.

Chương 19

Huyền Nữ Cuồng Ma⁽¹⁾

Nhan Khê vừa vào nhà thì thấy Tống Hải đang ngồi ở sô pha, liền đem túi thuận tay ném tới sô pha, “Bố, bố không ra ngoài sao?”

“Buổi tối có một buổi tiệc tư nhân, có rất nhiều bạn bè trên thương trường, bố về trước để đổi quần áo,” Tống Hải nghĩ rồi nói, “Buổi tối con cũng đi cùng bố đi, thuận tiện làm quen với mấy bạn bè kia của bố.”

Lần trước ở tiệc sinh nhật của phu nhân Nguyên gia, rất nhiều bạn của ông không nhận được thư mời, cho nên ông cũng không có cơ hội giới thiệu nhiều bạn của mình cho Nhan Khê. Rốt cuộc hiện tại cũng có thể có cơ hội khoe khoang con gái trước mặt bạn bè, Tống Hải làm sao cam lòng buông tha được.

“Vâng,” Nhan Khê đoán được tâm tư này của bố, nên cũng nguyện ý thỏa mãn ông, lập tức đáp ứng. Quả nhiên sau khi cô gạt đầu, mặt Tống Hải lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Đúng rồi,” Tống Hải gọi Nhan Khê đang định lên lầu, “Có đôi khi bố có chuyện đột xuất bận quá nên không thể về nhà, trong nhà cũng nên có người dọn dẹp phòng và nấu cơm, có nên tìm một bác giúp việc đáng tin đến, giúp chúng ta nấu cơm lau dọn.”

Dù ông cẩn thận thế nào, thì cũng là một người đàn ông, thuê một bác giúp việc tới chăm sóc Nhan Nhan, cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhan Khê ngẩn người, bố ở một mình hơn 9 năm nay đều không thuê giúp việc, hiện tại chỉ sợ thuê giúp việc cũng là vì cô.

“Không sao ạ, nhờ nhân viên dọn vệ sinh theo giờ là được rồi,” Nhan Khê cười nói, “Có người ngoài trong nhà cũng bất tiện, như kia cũng tốt rồi.”

Tống Hải thấy Nhan Khê xác thực không có ý muốn thuê giúp việc, đành phải nói: “Vậy theo ý của con, về sau nếu như muốn thuê, thì nói với bố một tiếng,” Bình thường ông quá bận, nên lo lắng không thể chăm sóc tốt cho cô.

Trở về phòng, rửa mặt sạch sẽ, làm cho làn da được hít thở không khí. Ngồi ở bàn vẽ một hồi liền nảy sinh tình tiết cho truyện manga, cô nhìn thời gian, đứng dậy thay quần áo.

Loại tiệc tụ hội thương nhân này, quần áo không thể quá tùy ý hoặc không thích hợp được, nhưng ăn mặc quá trịnh trọng thì lại quá trang nghiêm, cuối cùng cô chọn một chiếc váy chiết eo, thuận tiện trang điểm luôn. Đi đến trước gương to soi, xác định là bộ dạng của cô con gái nhu thuận thanh tú, Nhan Khê mới đeo vòng tai lên.

“Bác Chu bán dược phẩm ý, năm nay nghiên cứu ra được một loại thuốc đặc hiệu mới, còn được người trong ngành khen ngợi,” ngồi trên xe, Tống Hải giới thiệu những nhân vật chính của yến hội, “Cuộc tụ họp hôm nay, cũng coi là tiệc ăn mừng của ông ấy.”

Nhan Khê phát hiện Tống Hải không đề cập tới nhân phẩm tính cách của bác Chu này, khác với những người bạn mà ông đã giới thiệu trước đó, “Bố cùng bác Chu này có quan hệ rất tốt ạ?”

“Bạn làm ăn trên thương trường, không có lợi ích xung đột, cũng không phải là quá xấu,” Tống Hải nói lập lờ nước đôi, “Nghe nói ông ta nhập vào con đường làm ăn với Tống gia, gần đây con đường làm quan rất rộng mở.”

“Tống gia nào?” Không lẩn lộn ở trong thương trường nên đối với những cái này Nhan Khê hoàn toàn không biết gì cả, “Còn lợi hại hơn Nguyên gia sao ạ?”

“So về nội tình, Tống gia kém hơn Nguyên gia, so về tài lực...” Tống Hải suy nghĩ sâu xa một lát, “Dù sao nền kinh tế ở Đê Đô đậm chân một cái thì các đại gia tộc cũng bị ảnh hưởng.”

“Cho nên bố cũng không biết rõ,” Nhan Khê vẽ mặt hiểu rõ, “Nhà chúng ta ngay cả đui của Nguyên gia cũng không ôm đến, cũng không biết rõ Tống gia kia có bao nhiêu lợi hại.” Cô không dám nói là buổi trưa nay vừa ăn cơm cùng Nguyên nhị thiếu gia, còn đắc tội với người ta nữa. Cảm thấy, nếu nói lời này ra, khả năng bố cô sẽ cho là cô đang bị ám đầu.

“Dù sao chúng ta cũng không ôm đến đui của Tống gia, bố biết rõ nhà họ có bao nhiêu tiền cũng vô dụng,” Tống Hải ngược lại vô cùng lưu manh, hôm nay ông chỉ đơn thuần đi khoe khoang con gái thôi.

Với tư cách là một huyên nữ cuồng ma (cuồng khoe khoang con gái mình), Tống Hải không muốn bỏ qua bất kì cơ hội nào để khoe khoang con gái.

Biệt thự của Chu gia người tới người đi, xe sang trọng đậu đầy trước sân sau sân, con trai con gái con dâu con rể của Chu gia đều bận nghênh đón khách đến mức chân không chạm đất, ông chủ Chu nghe các tân khách nói lời tăng bốc, liền lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Bố,” con trai của ông chủ Chu nói nhỏ với ông ta, “Người của Tống gia thật sự sẽ đến ạ?”

“Người trẻ tuổi thật là thiếu kiên nhẫn,” ông chủ Chu lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, chỉ là trong ánh mắt đặc ý và khoe khoang vẫn làm lộ ra nội tâm của ông ta, “Yên tâm đi.”

Tống gia không chỉ có người đến, hơn nữa còn là người thừa kế tương lai của Tống gia. Công tử nhà giàu chính là công tử nhà giàu, ước chừng ông đã gặp vị công tử Tống gia này hai lần, người này phong độ nhẹ nhàng, năng lực phi phàm, không có mấy người trẻ tuổi có thể bì kịp được. Nếu so sánh cùng với cậu ta, thì con trai ưu tú của mình, chẳng là cái gì cả.

“Chu lão ca, chúc mừng chúc mừng,” một người mập đi tới, ông vươn tay ra, trên mặt treo nụ cười vui mừng, “Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, công ty của Chu lão ca nghiên cứu được loại thuốc tốt, không chỉ là việc vui của ông, cũng là người có bệnh vui, da mặt tôi dày, trước chúc mừng ông, sau thì chung không khí vui mừng.”

“Tổng lão đệ khách khí rồi, tôi và ông nhiều năm quen biết, cần gì dùng những lời khách khí này, có nhu cầu nào thì nói với tôi.” Ông chủ Chu vội cầm tay đối phương, thuận tay vỗ vỗ vai đối phương, làm bộ dáng của một người anh tốt.

Tổng Hải này cũng là một lão hồ ly không nương tay, hơn hai mươi năm trước mới lưu lạc tới đây kinh doanh, lúc ấy vẫn còn nghèo trắng tay, hiện tại đã đứng vững gót chân ở Đế Đô, còn có không ít mạch kinh doanh, loại nhân vật này, ông chủ Chu từ trước tới nay không nghĩ sẽ đắc tội. Ánh mắt ông ta rơi xuống người con gái đi cùng Tổng Hải, cô gái này không tính là xinh đẹp nhất, nhưng bộ dáng nhu thuận thanh thuần, cũng có vài phần thú vị. Mấy năm nay bên người Tổng Hải chưa bao giờ có phụ nữ, chẳng lẽ đổi khẩu vị?

“Đây là con gái Tiểu Nhan của tôi,” Tổng Hải chú ý tới ánh mắt của ông chủ Chu, quay đầu giới thiệu Nhan Khê, “Nhan Khê mau chào bác Chu đi.”

“Cháu chào bác Chu.” Thanh âm của Nhan Khê rất êm tai, nếu cố ý đè thấp giọng, nghe rất ngọt ngào mềm mại, nhu thuận cực kì, dễ để người ta sinh ra hảo cảm.

Ông chủ Chu không ngờ, Tổng Hải xấu và béo như vậy lại có thể sinh là một cô con gái bé nhỏ ôn nhu như thế, sững sốt một chút mới thay đổi khen Nhan Khê, Tổng Hải mặt mày hớn hở, cảm thấy rất mỹ mãn.

Nghe xong lời khen của ông chủ Chu, Tổng Hải mới không chút hoang mang đem Nhan Khê đi tới đám người. Tại tiệc cao cấp, người quen của Tổng Hải có hạn, nhưng tại giai cấp thương nhân bình thường, ông cũng được coi là có bạn khắp thiên hạ, đi một vòng, Nhan Khê chào chú với dì mấy lần liền.

Lúc trò chuyện cao hứng, Nhan Khê thấy mấy hậu bối của Chu gia vội vàng ra ngoài, cô hơi tò mò mà nhìn ra cửa, vừa rồi bác Chu có sắc mặt tốt giờ đang ân cần với một người đàn ông trẻ tuổi đang đi tới.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu hoa râm, da trắng môi hồng, mang kính mắt kim loại, thoát nhìn rất nhã nhặn và tuấn mỹ, Nhan Khê nhìn không được mà nhìn mấy lần. Cũng may cô còn nhớ rõ đây là nơi nào, mấy cái nhìn này rất khắc chế và uyển chuyển, ai cũng không thể nhìn ra cô đang chiêm ngưỡng sắc đẹp của một người đàn ông lạ lẫm.

Tổng Triệu tươi cười ôn hòa, phong độ đối nhân xử thế nhẹ nhàng, nhưng sự xuất hiện của hắn, giống như là phượng hoàng rơi vào bầy khổng tước, mang theo điểm rụt rè nhưng không thể hiện ra, mấy thương nhân giao hoạt định tiến

lên nịnh hót rồi lại không dám tiến lên. Cuối cùng vẫn là ông chủ Chu, dùng một loạt tư thái nhiệt tình nịnh nọt, bắt đầu giới thiệu Tống Triều với mọi người ở đây.

Khó trách đêm nay khách mời đều bu tới ông chủ Chu, hóa ra là đợi lúc này.

Nhìn hàng trăm thương nhân, Nhan Khê hơi thương bố cô, nghĩ đến ông ở thương trường, gặp phải đại nhân vật như này phải bày ra tư thái nghe lời, trong lòng cô vừa chua xót vừa khó chịu. Vuốt lại tóc, Nhan Khê khoác cánh tay Tống Hải.

Loại thời điểm này, cô muốn ở cùng bố.

“Tống tiên sinh, đây là Tống Hải bạn nhiều năm của tôi, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chính phủ cũng từng khen ngợi qua.” Lúc ông chủ Chu dẫn đến chỗ Tống Hải, cố ý chỉ ra “Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng”.

“Thật đáng quý, ông chủ Tống cùng họ với tôi, ngàn năm trước là người một nhà cũng nên,” Tống Triều giơ tay ra bắt lấy vị “dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng” này.

“Không dám không dám, Tống tiên sinh đây thanh tiên tài giỏi tuần tú, loại truyện trăm năm trước là người một nhà, Tống mỡ chỉ dám nghĩ trong mơ,” Tống Hải hơi khom người, hai tay nắm lấy tay Tống Hải.

“Ông chủ Tống khách khí rồi,” Khóe môi Tống Triều khẽ nhếch, ánh mắt lại không có chút biến hóa nào, khóe mắt cũng không chút sứt mẻ, hấn thu tay mình lại, mắt liếc đến cô gái cạnh Tống Hải. Hấn gỡ kính mắt xuống, nhìn vào mắt của cô gái, dáng cười ôn hòa thêm vài phần, “Vị cạnh ông chủ Tống này là...”

“Đây là thiên kim của ông chủ Tống, nhân tài ở đại học Hải Thị,” Ông chủ Chu không có ý định giới thiệu Nhan Khê, thấy Tống Triều hỏi, mới lại mở miệng, “Tiểu Nhan, đây là Tống tiên sinh của Tống thị.”

“May mắn gặp mặt,” Tống Triều hơi khom người, cầm tay Nhan Khê, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, “Tống tiểu thư tôi nay đúng là xinh đẹp động lòng người.”

“Cảm ơn Tống tiên sinh khách khí, không dám nhận,” Nhan Khê nhìn tay của mình bị cầm chặt, ánh mắt của vị Tống tiên sinh này cô không xác định được, nhưng cái miệng này nhất định rất biết dỗ phụ nữ. Tuyệt đối không ngờ, cô sống hơn hai mươi năm, rốt cuộc cũng có quan hệ với từ xinh đẹp động lòng người.

Về phần cô họ Nhan mà không phải họ Tống, thì không cần giải thích cùng hấn ta.

“Tống tiểu thư đừng tự coi nhẹ bản thân,” Tống Triều buông tay ra, đeo mắt kính lại, “Tống tiểu thư dung mạo đẹp đẽ, lúc ở trường học, nhất định có rất nhiều người theo đuổi.”

Cô đã tốt nghiệp, không phải nói lúc cô ở trường có nhiều người theo đuổi, chẳng lẽ không thể nói thêm hiện tại cô có rất nhiều người theo đuổi sao?

Mặc dù được người ta khích lệ, nhưng loại khích lệ này, giống như không phải là để cho người ta vui vẻ, “Không có, không có, Tổng tiên sinh nói đùa rồi.”

“Sao lại không có, nếu như tôi là bạn học của Tổng tiểu thư, nhất định cũng sẽ theo đuổi cô.” Nói lời này, Tống Triều lập tức cười khẽ một tiếng, phảng phất lời nói đùa, “Tổng tiểu thư cứ tự nhiên, tôi xin lỗi không tiếp được.”

Nhan Khê: ...

Mẹ ở nơi thiên đường xa xôi ơi, con của mẹ bị người ta đùa giỡn rồi!

Tin tức Tống Triều lôi kéo các ông chủ xí nghiệp nhỏ, rất nhanh truyền tới Nguyên gia, thậm chí cả người nhà của các ông chủ xí nghiệp cũng được mời tới.

Nguyên Dịch tùy ý nhìn danh sách, lúc nhìn đến hai chữ Nhan Khê, nhớ tới lúc trưa ăn cơm Nhan Khê có nói, cô thích đàn ông nhã nhặn thanh tú.

Dáng dấp của Tống Triều... Giống như rất nhã nhặn thanh tú.

Quan hệ nội bộ của Tống gia hỗn loạn, Tống Triều lại mang tâm tư thâm trầm coi trọng lợi ích, ngộ nhỡ cô gái này vừa ý Tống Triều, dùng đầu óc và địa vị của cô, không biết sẽ chịu bao nhiêu oan ức nữa.

Anh không nhìn được mà lấy điện thoại ra, nhưng lấy ra rồi lại chẳng làm gì cả.

Nhan Khê cũng không phải là con gái của anh, anh nói loại tâm tư của cha mẹ này làm cái gì?

Ghi chú:

1. Cuồng khoe khoang con gái.

Chương 20

Chỉ Là Anh Đã Đáp Ứng Chuyện Của Đối Phương, Thì Nhất Định Phải Làm Được

“**C**ậu có thù oán gì với cái điện thoại à?” Nguyên Bác tan tầm trở về, thấy Nguyên Dịch đang gắt gao nắm điện thoại ngăn người ra, “Đã 8 rưỡi rồi, cậu không định rửa mặt rồi ngủ à?”

Xoay người cầm lấy điều khiển, Nguyên Bác cũng không xem tivi đang chiếu cái gì, cởi âu phục ném qua một bên, ngồi xuống sofa.

Nguyên Dịch nghe thấy tivi truyền ra thanh âm quen thuộc, anh ngẩng đầu nhìn tivi, không nói lời nào. Trên tivi, Nhan Khê đang giới thiệu đồ từ thiện mà viện cô nhi nhận được, những thứ đó đến từ những nơi nào. Sau đó còn quay căn tin của viện cô nhi, vô cùng sạch sẽ. Nhưng có lẽ vì bảo vệ đời tư của trẻ em, trong màn ảnh không có mặt của đứa trẻ nào, nếu ngẫu nhiên có quay phải thì đều làm mờ mặt đi, mà ngay cả thanh âm của lũ trẻ cũng được hậu kỳ xử lí.

Hôm nay là thứ bảy, phát lại chương trình, cũng không có nội dung mới. Nguyên Dịch mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm tivi, mãi đến khi hết chương trình, mới quyết định được.

Nhìn người phụ nữ này có lòng tốt, anh vẫn nên nhắc nhở cô ta một chút.

Bữa tiệc của ông chủ Chu rất thành công, cộng thêm Tổng Triệu đã làm tăng thêm vinh quang của ông ta, làm cho ông ta được không ít lời khen ngợi, không tránh khỏi sẽ uống nhiều thêm vài chén, lúc nói chuyện lại càng thêm đắc ý.

Tổng Hải cùng những người bạn đi lượn quanh, lo con gái đi theo ông sẽ bị mệt mỏi, liền tìm một chỗ nghỉ ngơi cho cô, không cần đi cùng ông nữa. Nhan Khê biết rõ loại trường hợp này, thương nhân sẽ trao đổi phương thức, cho nên cô nghe lời ngồi vào một góc. Đầu bếp của bữa tiệc này, đều là ông chủ Chu bỏ giá cao ra mời tới, bất kể là hình dáng hay hương vị đều rất tuyệt vời.

Nhan Khê lấy ít đồ ăn trên bàn, ngồi vào một góc. Loại tiệc này đôi khi cũng có các phu nhân ngoại giao với nhau, chỉ tiếc Nhan Khê còn trẻ tuổi, không thuộc phạm trù phu nhân này, cho nên rất nhiều người chỉ chào hỏi với cô, không bắt chuyện cùng cô.

“Tổng tiểu thư,” Tổng Triệu bung ly rượu đi tới, ngồi đối diện Nhan Khê. Hắn nhìn bàn ăn, đồ ăn đã ăn xong, son môi trên miệng đối phương hơi nhạt, xem là chưa kịp tu bổ lại, “Quấy rầy rồi.”

Nhan Khê gọi người mang những đồ ăn đã hết đi, cười lễ phép với Tổng Triệu: “Tổng tiên sinh có để ý tôi trang điểm một chút không?”

“Vinh hạnh của tôi,” Tổng Triệu ngẩng đầu lên làm động tác mời.

Nhan Khê không biết hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu người chú ý tới Tổng Triệu, cử chỉ của đối phương sẽ khiến không ít người hiểu lầm, nhưng loại mỹ nam này lại chủ động ngồi trước mặt cô, cô cũng không tính là bị chịu thiệt, về phần người khác nghĩ gì, chỉ cần không phải ý xấu thì kệ họ thôi.

Nhân sinh trên đời, có ai không nghĩ ngợi lung tung vài lần đâu?

Tổng Triệu quan sát cô gái trước mắt này, không nhận được mà nhớ lại 9 năm trước. Khi đó áp lực học tập của hắn lớn, không biết tại sao đối với đàn em lớp 10 này lại có thêm vài phần tâm tư mong lung. Hắn 9 năm trước, trẻ trung, học những phương pháp theo đuổi nữ sinh của bạn học, viết cho cô một bức thư tình.

Sau đó nữ sinh này không hồi âm cho hắn, cũng không có đến địa điểm mà hắn đã hẹn ở trong thư, hắn như đàn đứng ở đó suốt cả buổi. Về sau hắn đi tìm nữ sinh kia, chợt nghe nói buổi sáng hôm đó cô đã làm thủ tục chuyển trường rồi.

Cách đây chín năm, dung mạo của cô bé kia đã mơ hồ trong trí nhớ của hắn, chỉ mơ hồ nhớ cô là một cô bé vô cùng nhu thuận và sạch sẽ. Nhưng hắn đứng dưới trời nắng đợi cô cả buổi, tâm trạng từ hi vọng đến thất vọng lại nhớ rất rõ ràng. Đây là việc thất bại duy nhất trong thời còn trẻ của hắn, cũng không muốn nhớ lại, cho nên hắn không quá vui vẻ khi nhớ lại nó.

Hắn cho rằng đã quên được chuyện này, thế nhưng lần nữa gặp lại nữ sinh năm đó, gần như hắn lập tức nhớ lại tướng mạo của cô, vẫn thuần khiết như vậy, vẫn mảnh mai như vậy, mà ngay cả đôi mắt ngập nước kia cũng vẫn giống xưa, cực kỳ giống một bé thỏ con khi bị bắt nạt.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cô cũng chỉ bận bịu trang điểm, ở trước mặt hắn sẽ cười giống như những cô gái bình thường khác.

Nhan Khê không phải là người ngu, đã sớm phát hiện Tống Triều từ khi ngồi xuống vẫn luôn đánh giá cô, cô đem lực chú ý rời chiếc gương nhỏ, chống lại hai mắt của Tống Triều, “Tống tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì không?” Cô chỉ chỉ góc môi của mình, “Bị một người đàn ông ưu tú như vậy nhìn chăm chăm, tôi lo lắng tay mình sẽ run mà đem bôi son lên cả răng mất.”

“Thật có lỗi, bởi vì hình dáng Tống tiểu thư hơi giống môi tình đầu của tôi, cho nên không nhìn được mà nhìn nhiều lần,” Tống Triều gỡ kính mắt bỏ lên bàn, mỉm cười nhìn Nhan Khê, “Đã chín năm tôi chưa gặp cô ấy, không biết hiện tại cô ấy như thế nào nữa.”

“Cô gái kia có thể được Tống tiên sinh yêu thích, nhất định rất ưu tú, cho nên anh không cần lo lắng, khẳng định cô ấy giờ rất khá.” Nhan Khê khép gương lại, đem son môi cùng gương bỏ vào túi.

Đây cũng không phải phim thần tượng, cái gì mà môi tình đầu, cái gì mà chín năm chưa gặp, loại này ngay cả tiểu thuyết cũng không viết nữa, thật sự cho rằng cô chưa từng thấy đàn ông à? Thật nhìn không ra, hình dáng Tống Triều lại nhân mô cầu dạng (chỉ hành động dáng dấp của người cố ý tỏ ra nghiêm trang).

Cũng không thể bởi vì mặt cô dễ lừa, mà chạy sang đây lừa gạt cô chứ?

“Tống tiểu thư...”

Điện thoại Nhan Khê vang lên, cô thừa dịp đứng dậy, cười áy náy với Tống Triều, mang theo túi xách đi ra chỗ vắng người. Lấy điện thoại ra, phát hiện người gọi tới là Nguyên tiểu nhị, cô hơi bất ngờ, quay đầu nhìn lại đã thấy Tống Triều đeo kính lên, đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhấn nút nghe.

“Nguyên tiên sinh.”

“Cô ở đâu vậy, sao lại ồn ào vậy?”

Nhan Khê quay đầu nhìn mọi người ở sau lưng, cô đứng cách xa như vậy, vị đại thiếu gia này còn có thể nghe thấy, thật là lỗ tai chó biến thành mà: “Cùng bố tôi tới dự một bữa tiệc.”

“Anh có chuyện gì sao?”

“Không có việc thì không thể gọi điện cho cô?”

Bọn họ không quen, không có việc gì gọi điện làm gì, chiếm dụng thông tin sao? Nhan Khê hướng lên trần nhà liếc mắt một cái, “Đương nhiên có thể, nhiệt liệt hoan nghênh.”

“Yên tâm đi, không có việc gì tôi cũng lười tìm cô,” Nguyên Dịch cười xùy một tiếng, “Hôm nay không phải tôi nói mời cô ăn cơm sao? Người làm chủ, cũng nên hỏi ý của khách, cô nói cho tôi cô thích cái gì, tôi xếp chỗ.”

“Chỉ vì cái này?”

Nguyên Dịch quay đầu thấy Nguyên Bác đang nhìn anh, thì nghiêng người, không cho Nguyên Bác thấy biểu cảm mặt của mình, “Người dân lấy ăn là trời, đây chính là việc lớn.”

Không thể nhìn ra, Nguyên tiểu nhị này lại là đồ ham ăn nha.

Nhan Khê thiếu chút nữa đã bị giọng điệu hùng hồn của đối phương thuyết phục mất: “Món cay Tứ Xuyên thì sao?”

Nghĩ đến trái ớt cay nóng, lại có đầu lưỡi tê dại mất đi cảm giác, Nguyên Dịch cự tuyệt ở trong lòng: “Được, tôi sẽ sắp xếp, cô an tâm chờ đi.”

“Vậy... cảm ơn?” Nhan Khê đã rất lâu rồi không gặp qua người mời cơm mà trịnh trọng nghiêm túc như vậy, nhin không được cười nói, “Chờ anh tìm được địa điểm.”

“Không, không cần khách khí,” Nghe thấy tiếng của Nhan Khê mang theo vui vẻ, cuống họng và lỗ tai của Nguyên Dịch đều run lên, anh biểu đạt ngay ngắn: “Đúng rồi, trường hợp nhiều người thì uống ít rượu một chút, gặp được kẻ nhả nhận nhưng bại hoại thì tránh xa một chút, có loại đàn ông vóc người đẹp mắt, nhưng tâm địa rất đen tối.”

Rõ ràng lời này của Nguyên Dịch không chỉ điếm ai cả, nhưng không hiểu sao Nhan Khê lại nghĩ tới Tổng Triệu của Tổng gia kia, cô sờ mũi: “Được, cảm ơn đã nhắc nhở.”

Hóa ra Nguyên tiểu nhị không chỉ là đồ ham ăn, còn là người thích quan tâm, còn... Thật không có nhìn ra.

Nghe giọng điệu Nhan Khê hơi qua loa, Nguyên Dịch lạnh tiếng nói: “Cô đừng xem nhẹ, đoạn thời gian trước đã có người xảy ra chuyện, huyền não đến người nhà.”

“Được, tôi nhất định sẽ chú ý,” Nhan Khê nói với điện thoại, “Tuyệt đối không uống rượu.”

Cúp điện thoại, cô chụp một tấm hình với ly nước chanh trong tay, gửi qua Wechat cho Nguyên tiểu nhị.

Nguyên Dịch nhận được ảnh của Nhan Khê, vẻ mặt nghiêm túc mới dụ một chút, anh tùy ý quăng điện thoại lên sofa, rốt cuộc cảm thấy ngực mình không còn nhiều buồn bực.

“Ai uống rượu hỏng việc vậy, huyên nào đến mắt mặt người nhà, sao anh chưa nghe nói qua?” Nguyên Bác nhíu mày nhìn về phía Nguyên Dịch, “Nguyên tiểu nhị, cậu không được nói hươu nói vượn, nhớ tin tức rơi vào tai phóng viên, lại biên soạn ra một đoạn ân oán tình thù, cậu cho tôi an tĩnh một chút đi.”

“Lấy ví dụ thôi, không có nói là thật,” Nguyên Dịch nói về phía nhà bếp, “Bác Lý, cho cháu chén nước chanh.”

“Nói dối mà cậu còn nói được lý lẽ hùng hồn như vậy, lão nhị, cậu thật là bản lĩnh,” Nguyên Bác bắt đầu dĩ nhiên, “Đêm hôm khuya khoắt uống nước chanh làm gì, thật là tạt xấu.”

“Nước chanh có thể bổ sung vitamin C, em cảm thấy rất tốt,” Nguyên Dịch đứng lên, thuận tay lấy di động bỏ vào túi, đi về bếp cầm nước chanh.

Nguyên Bác nhìn bóng lưng Nguyên Dịch, cả nửa ngày không nói được lời nào.

Tạt xấu!

Nhà giàu đều có nhóm nói chuyện của riêng mình, từ khi Wechat thịnh hành, bọn họ cũng theo phong trào nói chuyện phiếm, nhóm cũng nhiều người hơn, nội dung cũng nhiều hơn.

Cái gì mà xe sang trọng, du thuyền máy bay, mỹ nhân xinh đẹp, đều là nội dung nói chuyện của họ, ngược lại vấn đề liên quan tới buôn bán, gần như cố ý tránh đi. Như những người có thân phận, có đôi khi sơ ý để lộ tin tức, liền liên quan tới bát cơm của hàng vạn người, anh em ruột cũng phải tính sổ rõ ràng, cho nên rượu và thức ăn có thể tùy tiện ăn, nhưng lời nói thì không thể nói lung tung.

Ngay lúc mấy người bạn nói tới mua máy bay mới, Nguyên Dịch hỏi một câu.

Nguyên: Mấy người ai biết món cay Tứ Xuyên ở đâu là hương vị chính tông nhất không?

Trương Vọng: ...

Dương Dục: Bị hack nick rồi à?

Từ Kiều Sinh: Tên trộm nick, chúng ta không để cho người nạp tiền điện thoại, cũng không mượn tiền, cảm ơn!

Nguyên Dịch nhìn nhóm chat hơn hai mươi tin, tất cả đều mắng anh, rất nhanh liền trở về đầu.

Nguyên: Đừng tưởng rằng tôi không biết mấy người thừa cơ mắng tôi, trả lời vấn đề của tôi trước.

Từ Kiều Sinh: Dịch ca, đã mười rưỡi, cậu còn chưa ngủ à?

Nguyên Dịch nhìn nhìn chén không ở bàn, uống nhiều nước chanh, không ngủ được. Anh không trả lời vấn đề này của Từ Kiều Sinh, lại hỏi về vấn đề món cay Tứ Xuyên.

Trương Vọng: Hỏi cái này làm gì, mang bạn gái nhỏ đi ăn cơm à?

Nguyên: Nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ đi nịnh nọt phụ nữ sao?

Anh chỉ là đáp ứng chuyện của đối phương, thì nhất định phải làm được mà thôi.

Chỉ đơn giản như vậy.